

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d'Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

L' ÚLTIM DETERMINI (per M. MOLINÉ.)

La Espanya fuig del seu país ab lo únich que li queda, per no poders'hi estar ningú que s' estimi una mica.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas
Socorro al soldat <i>Martí Coll</i> , del Regiment de Cassadors de Cádiz; pateix del pit.—Viu: Carrer de la Riera. (Arenys de Munt).....	20
Socorro al soldat <i>Joan Vinardell</i> , del Regiment d'Enginyers Sapadors Minadors; pateix de febres.—Viu: Carrer de Catalunya, núm. 13. (Mataró).....	20
Socorro al soldat <i>Tomás Casadejús</i> , del Batalló de Cassadors de Valladolid, núm. 21; pateix del fetge.—Viu: Carrer Major del Clot, 125. (San Martí de Provencals).....	20
	60
Existència en 15 de Maig.....	355
Existència avuy.....	295

L' ASSAMBLEA NACIONAL REPUBLICANA

No han quedat defraudades las esperansas que haviam posat en la reunió de l' *Assamblea nacional republicana*; al contrari, eran molt grans, pero la realitat ha vingut a superarlas.

Estém per dir que desde qu' existeix a Espanya partit republicà no s' havia donat un exemple tan admirable de bon sentit, de desinterés i de patriotisme. Una Assamblea numerosa, composta de delegats procedents de totes las provincias espanyolas, representació de las fraccions diverses en que fins ara venia dividida i subdividida la gran familia republicana acaba de obrar lo miracle (que miracle sembla) de reunir-se, y organitzar-se ab gran rapidés, de discutir sense apasionament, y de aprobar per unanimitat unas bases de fusió perfecta, en virtut de las quals veyem desapareixer en un instant diferencias, antagonismes, rivalitats, punts de vista particulars, per constituir una agrupació única, forta y disciplinada, segura dels seus actes tant en lo present, com en lo porvenir, y resolta ara mes que may, a posar la seva inteligencia y l' seu cor, la seva voluntat y las sevas energies al servey exclusiu de la patria espanyola.

Orgullosos estém de aquest acte important, tan felisment realiat.

En los delicats treballs de l' Assamblea ningú ha pogut observar ni l' sintoma mes minim de disgust, ni l' més petit germen de discrepància. Los dignes representants de las agrupacions y entitats reonidas portavan la conformitat previa ab l' objectiu de l' Assamblea tan fonament anelada en son esperit, estavan ab aquest objectiu tan intimament identificats, que no han tingut de fer cap esforç ni han hagut de imposarse l' menor sacrifici, per que de la reunió n' sortís la confirmació solemne de las esperansas durant tant temps alimentadas per un número inmens de bons republicans.

Que vingan ara a repetir los seus insults y 'ls seus escarnis aquells que disfrutant de las orgias del poder, y prevalentse de la falta de una bona inteligencia en lo camp republicà, 'ns presentavan com incapacitats perpetuament per exercir lo govern, en bé y prosperitat de la nació. Que vinguin y 'ls respondrem, fent ressonar de nou en sas orellas fins arribar a son aterrat cervell; los aplausos delirants ab que l' Assamblea saludá l' acord de la anulació, de la mort definitiva de totes las agrupacions, de totes las fraccions en que 'ns trobavam dividits, para aixecar una sola bandera, formular un sol programa, y constituir una organizació única, robusta y poderosa, com tot lo que naix al calor vivificant de la espontaneitat y com tot lo que respón a la satisfacció de una de las necessitats més penitenciosas de la desventurada nació espanyola.

May ells, ni després de disfrutar de 22 anys de poder, ni després d' empear los aglutinants de las ventatjas positives que l' govern proporciona; ni després de corrompre la conciencia dels seus adeptes logrant presentar un quadro de unió, de concordia y d' entusiasme com el que acaba de oferirse en la *Assamblea nacional republicana*, sense obehir a altre móvil que a la defensa dels nostres ideals de sempre, ideals vencedors de miserias, d' decepcions y desenganys, ideals sempre redius, perque tenen clavadas sas fondas arrels en lo terror feritil de la convicció noble y desinteressada.

Y observin com s' ha elaborat aquest prodigi. Mentres estiguerem dividits en fraccions, creadas per no entendres may, proclamant y sostenint jefaturas inamovibles y organizacions mes ó menos artificiosas semblavam en certa manera infuhts pels mateixos vicis que caracterisan a las oligarquias monárquicas de la restauració. Las tentativas para sortir de un estat tan funest, a pesar dels desitjos inmillorables dels ilustres jefes de las distintas agrupacions, no passavan de la categoria de inteligencies efimeras, contretas avuy para desferse desseguida, com tornassoladas bambollas de sabó: ¡Quantas ilusions desvanescudas!

Donchs en la present ocasió per afiansar la unitat que fins aquí havia sigut un somni ha bastat que l' iniciativa y l' impuls partissen de abax, de las capas inferiors ahont brollan sempre las deus puras de la democracia. Avants de arribar a Madrid, lo salvador pensament vá condensarse en las modestas Assambleas regionals, per voluntat resolta dels republicans de las provincias.

Prenguin exemple de aquest resultat tan extraordinari 'ls mateixos directores dels partits monárquichs, tan recelosos del país, quals drets més primordials atropellan, temerosos de no mereixer la seva confiansa. Bé es veritat que únicament los republicans, partidaris per essencia de una democracia verdadera, podem atrevirnos a buscar nostres majors triunfos practicantla.

Modelo intaxable de prácticas democráticas ha sigut ara mateix la constitució de l' *Assamblea nacional republicana*, y continuaran sentho en lo successiu tots los actes que de sos importants acorts se deriven. En la direcció del partit únic han trobat un lloch de honor los personatjes mes conspicuos que capitanejant sas respectivas fraccions may acabavan d' entendres a despit de sa bona voluntat, y que avuy, al rebre ab tanta forsa l' adhesió unánime de la massa republicana, lo difícil será que discrepin en res. Son pron patents las aspiracions republicanas, perque ab son clar talent y ab sa probada lealtat pogan deixar de interpretarlas.

Plens d' esperansa comensém una vida nova. Si 'ls resultats correspondrán dintre de un plasso breu als nostres esforços, es cosa que no 'ns inquieta. No som impacients. Preferim ser cons-

tants en lo treball y en la lluyta. é incondicionalment adictes a las bases de la fusió aclamadas per tots los nostres correligionaris, en la seguretat de poder oferir al país un port de salvació, pera l' dia en que 's cansi de corre tristas aventuras a través dels borrascosos mars a que l' han conduhit los errors, las imprevisions y 'ls escándols dels governs de la monarquia.

LA REDACCIÓN.

POLÍTICA DE FARSANTS

QUELL famós pacte del Pardo, en virtut del qual los cap-padres de la política restauradora van convenir en passarse alternativament lo braguer de la vaca, per munyir-la, sense inquietarse mentres visquessen, subsisteix avuy com al primer dia, y continuará subsistint

fins y a tant que 'l poble espanyol se decideixi a fer un cop dels seus.

D. Antón y D. Práxedes s' entenen y... menjans sols. Y la seva sort es que 'l país está tan fastiguejat, que ja casi ni se 'ls mira.

Pochs dias avants de reunir-se las Corts presumo que 'ls directores de las dos cuadrillas devían celebrar en secret una de aquellas conferencias tan necessarias per combinar lo millor plan de campanya en las maniobras a que obligava la forsosa celebració del simulacre parlamentari.

La situació era sumament difícil, peliaguda, exposada a mil contingencias perillosas.

D. Antón per forsa ho havia de veure: 'l del tupé necessariament ho tenia que comprendre.

Durant l' interregne 'l govern conservador no s' havia parat en barras. Usant y abusant de las autorizacions que li havian sigut concedidas, excedintse quan aqueixas autorizacions no li bastavan, havia contractat empréstits ruinosos, havia fet gastos sense tassa, havia ensajat la politica de la guerra per la guerra, y de sopte, cambiant de taranná, havia decretat unas reformas mes ámplias que las votadas en las Corts. Diplomáticamente s' havia entregat en absolut al arbitre del govern dels Estats Units, resignantse a las humiliacions mes desairadas.

La seva obra no tenia un pam de net. Era vulnerable per tots cantons. Podia dirseli lo que a n' aquell perdis; que al fort de l' hivern tractava de arrebossarse ab una capa espellicada: —No cal que t' emboliquis, que aixó no es una capa.

—Donchs qu' es?
—Qué no ho veus? Es una colecció de forats, y per ells encare t' hi passarà mes el fret.

Reunits secretament los dos amos del auca, D. Antón diria:

—La méva situació, amich D. Práxedes, ab tot y ser tan grave, no es de molt tan apurada com la de vosté. Per mica que ho mediti, ho veurá desseguida. Grans han sigut los pecats per mí comesos, pero si té en compte las extraordinarias circumstancias que se 'ns han vingut a sobre, tals com las guerres de Cuba y Filipinas, los creixents apuros de la Hisenda y la necessitat ineludible de tenir sempre contents als amichs y companys de tiberi, vosté al méu puesto, hauria fet lo mateix que jo. Siga franch ¿ho hauria fet?

—No dich que no.

—Perque vamos a veure: aquí no 'ns sent ningú: ¿quina solució té vosté per conjurar aquests conflictes terribles que 'ns amenassan no sols a nosaltres sino a la mateixa monarquia?

—Solucions!... Qué li diré jo!... Jo sempre tinch la mateixa... La de anar tirant, que qui dia passa any empeny... y pel que governa ja es sapigut de sobras que hi ha mes llangonissas que dias, diga 'l refrán lo que vulgui.

—Angela María! Lo mateix penso jo. Ja véu, donchs, que siga la que 's vulga la situació en que 's trobi cada hū de nosaltres, al últim hem de acabar sempre per entendre'ns.

Petita pausa. D. Antón obra un caixó de aromáticas regalías, y després de brindarne una al seu interlocutor y d' escapsarne una altra ab las dents, rasca dos mistos: los dos personatjes encenen, pipan, y gronxantse en sos respectius balancins, renovan la interrompuda conversa.

—Donchs sí: conforme li deya ara mateix, la méva situació no es de bon tros tan apurada com la de vosté. Molt he pecat contra la llei; pero conto ab una majoria dócil y sumissa, que no espera mes que donarme l' absolució. Ara bé: ¿qué farà la minoria fusionista?

—¿Qué se jo lo que farà!... Aixó es lo que 'm té encaparrat, de tal manera que fá una pila de nits que no dormo. Mal si consentim las sevas extralimitacions, y pitjor si 'l combatim ab duresa. Si 'ns aplaném a tot, dirán qu' estém convinguts, y aixó, per mes que siga veritat, no convé que se sápija. Si tirém al dret, se corra perill de que tot s' ensorri. En fi... ¿sab lo que tinch

pensat? Carregar los canóns ab pólvora sola: molt soroll y cap estrago.

—No... no... de cap manera... ¿Y si hi ha algún mano de la seva colla, que d' amagat de vosté 'ls carregua ab bomba?... No 'ns podem exposar a un contratemps de aquesta naturalesa... Quan la pedra es fora de la má no se sab ahont vá a parar.

—Jo havia pensat qu' en Moret s' encarregués de dispararlos una dutxa d' aygua de Colonia... Ja veu que una remullada aixís encare perfuma.

—Bé sí... pero sempre 'ns trobém en lo mateix cas: de aygua de colonia será la dutxa de 'n Moret, no ho dupto; pero si detrás séu un altre agafa la manguera y 'ns etjega un raig de vidriol?...

—Llavoras, convinch en lo que vosté acaba de dir: la nostra situació es molt mes apurada que la de vosté: tan apurada, que no li veig solució possible.

—Per qué no fan una cosa?

—Qué?
—Declárinse en *huelga*: no vinguin a las Corts.

D. Práxedes se queda com qui veu visions. ¡Declárrase en *huelga*!... La sortida es estupenda. Interiorment reconeix que D. Antón a copia de imitarlo ha arribat a tenir mes gramática parda qu' ell mateix.

—Pero una *huelga* no s' declara aixís com aixís— observa l' home del tupé.—Y molt menos encare una *huelga* parlamentaria. Entre nosaltres no hi ha de per mitj, com entre 'ls obrers, qüestions de salari ni de horas de treball... ¿Cóm justifiquem la nostra retirada?

—Dispensi. Devegadas per treure a una minoria de la Cámara, basta un cop de sombrero... ¿No se 'n recorda?

—Es veritat; pero llavoras, entre nosaltres hi havia pá partit... y tots els medis eran bons per fastidiarnos. Ademés, que no es convenient repetir aquella escena. *Nunca segundas partes fueron buenas*.

—Y bé no renyirém per tan poca cosa... Lo qu' en aquell temps vá efectuarse per medi de un cop de sombrero, pot realizarse avuy en un altra forma qualsevol.

—Donchs busqui la forma... vamos a veure.

—Escolti D. Práxedes: ¿no s' trobará entre vostés un home plé de abnegació, capás de fer un sacrifici pel partit?

—Tants com ne vulgui. Ey s' enten: mentres no tingui de tirarse pel balcó... Generalment, la pell, tots se l' estiman.

—No será necessari tant.

—¿Donchs qué?

—Un home pacífich, bondados, qu' en un moment donat se presti a rebre una bofetada.

—Bomba!...
—Busqui un diputat ó senador fusionista capás de rébre-la, y jo trobaré un ministre capás de darla... Y no temi, D. Práxedes, que ja s' procurarà que no li fassi gayre mal.

D. Práxedes de moment no respon. Gratantse la galleta, com té per costum sempre que 'n rumia alguna de las sevas, y mirant després en l' ambient las espirals de fum blavós y aromátich que brollan de la regalía, se gronxa en lo balanci, entregantse al vol de las sevas meditacions.

Per últim ha trobat lo cap de fil que ha de servirli per capdellar l' embullada troca. L' anunci de la bofetada ha sigut per ell un raig de llum, que li aclareix el camí, posantlo en condicions de recorrer l' sense l' menor tropés.

Fins a las horas tenia embotada l' imaginació, entorpit l' enginy. Pero a partir del moment en que la ma de un ministre peti sobre las galletas de qualsevol dels seus correligionaris ¡quin espay mes ample!... ¡quina abundancia de medis mes extraordinaria!... Podrá D. Antón, en contadas circumstancias, iniciar una solució; pero ja veurá ell, un cop D. Práxedes l' adopti prenentla per punt de marxa, si hi ha ningú mes al mon capás de aventajarlo en treure' n partit!...

D. Práxedes coneix lo temperament dels seus soldats y subalterns: tant bon punt la bofetada soni, s' alborotarán, brincarán, exigirán l' adopció de midas las mes enérgicas:—¡Afora aquest ministre que pega als representants del país!...

Naturalment, D. Antón dirá que no pot ser: que s' tracta de un bon company... que lo que ha succehit es una senzilla qüestió de carácter particular... y vaja, que no se 'n vol desfer: de cap manera.

Y ja la tenim armada. Los fusionistas mes pacífichs se negarán a entrar a las Corts, fins y a tant que se 'ls donga una satisfacció... Vet aquí la *huelga*: la *huelga* per un motiu de dignitat; espontánea, natural, simpática... D. Práxedes mateix l' alentará, salvant aixís la seva situació davant del país, davant del govern, davant del seu propi partit... ¡Quina carambola mes rodona!...

Y la majoria que aprobó tot lo que al govern li convingui: bills de indemnitat pels abusos que ha comés, novas autorizacions per contractar empréstits, per buscar fondos al infern, donant per garantia—tots los recursos de la nació—que talli y cusi a la mida del seu gust, sense entorpirments, ni discussions, ni molestias de cap mena. Mentres tant la minoria fusionista embol-

callada en una qüestió de dignitat no s'ha de comprometre per res: s'eximeix de formular judicis y de aventurar promesas... y qui sab, Mare de Deu!... Potsers la comedia acabi ab un cambi de ministeri, en qual cas totes las llebras cassadas pels conservadors se trobarán penjadas al rebost á disposició dels fusionistas.

Terminat aquest treball de elaboració mental, don Práxedes s'aixeca del balanç, y presentant la ma al seu interlocutor que s'apressura á oferirli la seva, li diu:

—Queda acceptada la solució!... No'n parlém mes... Y consti que Espanya té únicament dos homes capassos d'enténdrela y de salvarla. L'un es vosté, don Anton.

—Y l'altre vosté, D. Práxedes.
—Una vegada mes quedem acordets.
—Ara y sempre y en la hora...
—De la nostra mort?

—No, may! ¿Qui parla de morir quan tot ens somriu? En la hora de la nostra vida! Una vida ditxosa, robusta, llarga... interminable... ¡Mes llarga que 'l seu tupé, D. Práxedes!

—Y mes robusta que la seva barra, D. Antón!
—Ja sab que se l'estima!

—Y vosté no ignora que se l'aprecia.

—Vaja, adeu... ¡Ah!... Procura que 'l que ha de rebre la bofetada, no siga massa viu de geni. Ja compendrà que si s'hi tornava, tot se'n aniria á rodar.

—Visca tranquil, y deixiho per mí. Lo ministre que vosté designi podrà pegarli ab tota confiança.

Jo no sé si lo que acabo de contar es enterament exacte: ignoro si aqueixa entrevista vá celebrarse realment. Pero atenentnos als resultats lo mateix té.

Siga la gran bufada casual, siga deliberada, es lo cert que 'l fet s'ha convertit en una maniobra política sumament cómoda que ha eximit al govern del examen rigorós dels seus actes, l'ha indultat de las grans extralimitacions comesas y l'ha provehit de tots los medis imaginables per seguir cometentlas en lo successiu. La minoria fusionista n'ha tret també la ventajeta positiva de no tenir qu'explicarse davant del país, mantenintse en una actitud solemne, com responnent tant sols als estímuls de la dignitat ofesa.

Lo càlcul per tota norma.
Y siga aqueix càlcul anterior, siga posterior al fet, lo resultat es igual.

Entre 'ls partits de la restauració no hi cab mes que una sola política: la de la farsa.

P. K.

FESTAS DE JUNY

¡Tant de bó totes las festas, que per 'quet mes se preparan poguem 'ls republicans solemnement celebrarlas!

Verdader Pentecostés, Pascua de debó granada será si acabém de un cop las estúpidas barallas que 'ns han posat en ridícul y han destorbat nostra tasca.

Si cauhen llenguas de foch al cap de nostres cap pares, y tenint de aquí en avant per guia 'l bé de la patria, per norma 'l desinterés, y la abnegació per punta, fem estretament units una enérgica campanya, quant vingui la Trinitat d'altre Trinitat sagrada la festa celebrarem: la Trinitat anyorada de Llibertat, de Igualtat y de Fraternitat sants.

Per Corpus celebrarem una professó molt llarga que será lo Boria avall de las vergonyas monárquicas.

En ella hi figurarán ab tot son corteig de trampas, aquests gegants... de cartró que s' dihen Sagasta y Cánovas; hi haurá hipócritas fulleros y grans héroes de camama, concejals y diputats y senadors d'ampla mànega, empleats de llargas unglas, pantorrillas de gran barra y tots 'ls demés corcons que, ab uniforme ó sotana, s' menján de viu en viu la desventurada Espanya.

Y á la nit de Sant Joan de totes las cosas rancias, odiosos privilegis, lleys estúpidas ó bárbaras, y demés corteig imbécil que la monarquia arrastra, ne farém una foguera que siga fins al cel alta y á son entorn hi podrá ballar lo poble sardanas.

Si algún trasto 'ns desdenidem femne per Sant Pere un altre:

¡Aixís, tant de bó las festas que per 'quet mes se preparan poguem los republicans á gust nostre celebrarlas!

JEPH DE JESPU.

PREOCUPACIONS NORT-AMERICANAS

A gent dels Estats-Units no fa ja res més que cuydar-se de nosaltres.

—Lo nort-americà 's lleva? Pues lo primer que pregunta es aixó:

—¿Qué hi ha d'Espanya?

—¿Dos yankees se troban pel carrer?

—¿Qué se sab d'Espanya?

—¿Van de visita?

—¿Parlém d'Espanya?

Espanya per aquí, Espanya per allà, Espanya per la dreta, Espanya per la esquerra... els Estats Units sense donarsen compte, están espanyolizantse qu' es un gust.

En la premsa nort-americana els assumptos d'interés local ó nacional han quedat totalment excluhits. Agafin qualsevol periódich.

Article de fondo: *Lo d'Espanya*.

Sueltos: *Desde Espanya*.—*Contra Espanya*.—*Per culpa d'Espanya*.

Correspondencia: *Carta d'Espanya*.

Pel cable: *Ultimas noticias d'Espanya*.

L'ajuntament de Nova-York pot fer tots els tarugos que vulgui; las grans empreses poden explotar al país com tinguin per convenient; las més colossals iniquitats poden posarse á l'ordre del dia...

—¿Tot aixó ta res que veure ab Espanya? ¿No?... Donchs ni se n'ha de parlar.

Lo primer es lo primer, y avuy la consigna es aquesta: «Que s'enfonzi tot... mentres se digui forsa mal d'Espanya.»

Totas las nacions tenen, generalment, unas corporacions que s' dihen cossos legislatius; corporacions dedicadas á estudiar las lleys que convenen al país, los confictes nacionals que s' han de resoldre, las reformas que s' han fet necessarias...

El nort americà té també cos legislatiu; pero es un cos legislatiu... que no legisla.

—¿En qué s' ocupa, donchs?

S'obra la sessió: vejín vostés matcixos.

Un diputat:—Demano la paraula.

El president:—Vosté la té.

—¿Per qué no declarém la guerra á Espanya?

—¡Hombre!... No li sabria dir.

—Es qu'Espanya mereix que se li declari la guerra, perque Espanya es aixó, y Espanya es alló, y Espanya...

Varias veus:—¡Mori Espanya!

—¡Mori!

El President:—Se suspen la discensió d'aquest assumpto, que continuarà demá, y passat demá, y l'altre, y l'altre, y tots els dias.

—Y el govern supré, el president de la Nació, el ministeri, qué n' dihen d'aquesta greca?

Lo mateix que 'l resto dels nort-americans.

Mac-Kinley passa tot el dia ocupat en escriure cartas á Espanya, estudiant la qüestió d'Espanya y buscant l'arreglo del problema d'Espanya.

El ministre de Marina está exelussivament consagrat á ente-

rarse dels recursos marítims d'Espanya, á contar els barcos que té Espanya y á averiguar l'alcans dels canons d'Espanya.

En quant al ministre d'Estat, Espanya es l'únic tema que 'l preocupa y l'únic negoci que 's cuyda en las sevas oficinas. Notas á Espanya... reclamacions á Espanya... indemnacions que ha de pagar Espanya... observacions que s' han de fer á Espanya...

En pocas paraulas: que pel ministre d'Estat no hi ha més estat que Espanya, y que 'l dia en que Espanya desaparegués del mapa, el pobre ministre no sabria en qué passar el temps.

—¿Consequéncias de tot aixó?

Que 'ls Estats-Units no hi ha ordre ni concert, ni administració ni res que s' ho sembli. Ocupats tots els seus empleats, tots els seus funcionaris en remenar las cireras d'Espanya, han acabat per olvidar completament els seus propis assumptos.

Las aduanas están descuydadas, els carrers no s' escombran, las donas no planxan la camisa dels seus marits... Una verdadera trageria, un camp-perdut que fa llástima de mirar.

—¿Podém tolerarho aixó nosaltres?

No: lo just, lo equitatiu, lo humanitari es que ja qu'ells s' ocupan tant de nosaltres, nosaltres ens ocupém una mica d'ells.

Y crech que per comesament hauriam d'enviarlos hi una obreta titulada:

«Cartilla d'urbanitat pera us dels Estats-Units.»

FANTASTICH.

AS noticias de Filipinas sembla que son bonas. La insurrecció 's dona poch menos que per acabada. Ultimament milers de indigenas han celebrat á Manila una festa cívica aclamant lo nom d'Espanya ab gran entusiasme.

Tot aixó s'ha conseguit sense enviar al arxipelach los reforços considerables que ab tanta instancia reclamava en Polavieja.

Que consti.

La qüestió dels bitllets de Guerra posats en circulació á l'isla de Cuba amenssa produhir gravíssims confictes.

Son molts los comerciants que s'negan á admetre 'ls. Altres no 'ls acceptan sino ab una merma del cinquanta per cent de son valor nominal.

Vels'hi aquí una nova insurrecció, ab la qual no s'hi contava. Y ab aquesta si que no hi valen columnas, ni trotxas, ni combinacions estratégicas. Los bitllets insurreccionats no s'presentarán á indult, fins y á tant que 's puga canviarlos per tot lo seu valor en metàlich.

Está vist que tot lo que tocan los governs de la restauració ab las sévas mans pecadoras, ha de convertir-se en perills, miserias y confictes.

—¿La qüestió de confiança!...

S'ha plantejat á l' hora en que escribim las presents ratllas y d'ella depen que 'l Mónstruo continuhi fentnos felissos, ó que girant l'esquena se'n vaja de dret á tancar-se á casa seva.

Las qüestions de confiança, determinants dels cambis de ministeri, fins ara s'han entaulat sempre davant de la corona; ni una sola vegada davant del país.

Hi ha qui suposa qu' en aquesta última forma 's fá impossible plantejarlas.

Y no obstant, en totes las nacions regidas pel sistema constitucional, lo vot de la nació es l'únic que determina 'ls cambis de la política.

Aquí á Espanya, al contrari; los cambis de la política determinan lo vot de la nació.

Govern que té á la mà 'l manubri electoral, guanya las eleccions. Y no hi ha mes cera que la que crema.

Y aixó es degut, á que á través de un sens fi de artificis ridículs y repugnants, la nació espanyola en realitat segueix vivint baix lo règimen de un absolutisme disfressat, que no fá honor á ningú, ni als que l'exerceixen, ni als que 'l suportan.

Dimecres va llegirse 'l decret suspenent las sessions de las Corts.

Després de prop de un any d'estar tancadas ha bastat una quinzena per legalisar toras las extralimitacions del govern conservador y per investir á n'ell ó n'al que vingui de totes las facultats imaginables per continuar fent de las sévas, á la mida del seu gust.

En menos temps no pot ferse mes feyna.

Facultats omnímodas per aixecar fondos, hipotecant tots los recursos del país.

Ni 'l butxí quan dona garrot á un reo, treballa mes depressa.

Ab l'aument introduhit en las tarifas de consums, lo primer que s'encareix es el pá del pobre.

Vé en Navarro Reverter, necessita nous recursos, y

LA QUESTIÓ DE CUBA

No hi valen accions ni batallas, ni reformas, ni acomodos: per mes voltas que s'hi donguin sempre está del mateix modo.

lo únich que se li acut es estancar lo petróleo, es á dir l'únich article que constituïeix l'alumbrat de las clases mes humils.

Es molt sensible que sempre pagui l'últim mono. Si 'ls pobres se decidís a fer us ab energia y virilitat del dret de votar que 'ls reconeix la ley de sufragi universal, aixó no succehiria, y no 's veurien obligats com ara á anarse'n al llit sense sopar y á las foscas.

Juro que lo qu' es á mí no m' hi agafarán. Ni als bazars de la caritat benehits pel Nunci del Papa, y que á pesar de la benedició s' arbolan per tots quatre cantons escalibant á un gran número de personas.

Ni tampoch á cap iglesia ahont cremin ciris; es á dir en cap iglesia, perque á totes mes ó menos n' hi creman.

Per exemple la catedral de Pisa. Se n' estava celebrant l'ofici quan un ciri vá despendres del candelero, calant foch á las estovallas del altar. ¿Y 'n volen mes de pánich? Los devots, impulsats per l'instint tan natural en lo ser humá de anar al cel lo mes tart possible, se precipitaren á las portas de sortida ab tal deliri, que á consecuencia de las empentas y trepitjadas quedaren extesos per terra set morts y 18 ferits.

Repeteix donchs, que lo qu' es á mí no m' hi atraparán.

¿Bé n' ha esquitxat de diners lo país ab motiu de la ditxosa guerra de Cuba!... Las sumas exigidas no tenen fi ni compte.

Y á pesar de tot se deuen cinch mesos de sou als que allí lluytan contra 'ls mambissos y contra 'l vómit.

La *Veu Cantabra* diu ab molta rahó: «En cambi—podrá replicar en Cánovas—no 's deu ni un dia á la familia real, ni als bisbes y arquebisbes, ni als ministres y ex-ministres.»

Davant de aquesta consideració 'ls soldats de Cuba ja poden morir tranquils.

Temps enrera, per haver defensat l'autonomia de Cuba, va ser pres lo periodista Sr. Alcorta, perque 'n Cánovas en aquell temps, al sentir parlar de autonomia perdía 'l mon de vista.

Lo decret concedint lo régimen autonómich ha vist la llum en la *Gaceta*, firmat pel mateix Cánovas.

Y ara perque vegin si á Espanya hi ha justicia. Lo Sr. Alcorta continúa engarjolant.

Y 'l Sr. Cánovas fins dimecres continuá presidint lo ministeri.

Vels'hi aquí una definició intencionadíssima, treta del *Diccionari Militar* que acaba de publicar á París, l'ex-ministre de la Republica, Sr. Estévez:

«Redimirse: Lliurarse del servey militar, mediant lo pago de una suma. Ab semblant injusticia quedan redimits los richs, y encare que en general no hi perden gran cosa ni la patria ni l'exércit, la iniquitat es irriant. La patria es idea, es sentiment; pero es també territori y han de defensarla precisament los que no tenen mes territori que la fosa comú?»

Son molt notables los petits folletos que ab lo títol de *Los crímenes del carlismo*, vé publicant l'empresa de *El Motín*, de Madrid.

Llegintlos se desperta 'l recort adormit de las barbaritats, maldats y salvatjadas comesas per las taifas carlistas quantas vegades s' han alsat en armas.

En los temps actuals d'enervament y d'olvit constituïeix una obra meritoria treure la pols als quadros de horror y de indignitat, de sanch y de crims que forman l'istoria del carlisme.

CARTAS DE FORA.—*Artesa de Segre*.—Lo rector de Llosas vá tots los diuenjes á dir missa á Baada, y havent vist diuenje passat á un pare y un fill que arreglavan los cuchs de seda, 'ls increpá perque treballavan en dia festiu, y després de anarse'n hi torná ab un llibre als dits y fent varias gesticulacions ab las mans y 'ls llabis, 'l pare y 'l fill se quedaren aterrats pensant que 'ls havia malehit la cuca. Afortunadament ni las cucas ni 'ls homes han tingut desde llavors cap novetat, y arcompren que la maledicció 'ls hauria tal vegada caygut á sobre, si per escrúpuls de ser dia festiu, haguessin deixat de cuydar los séns interessos.

Cherta.—Algúns que sempre havian vingut fent gala de ser republicans, han donat lo gran salt incorporantse al comité monárquich. Mes val aixis: lo nostre partit necessita homes fidels y formals, y sempre val més anar sol que mal acompanyat.

Cornellá.—En las últimas eleccions sortiren elegits quatre republicans y quatre monárquichs, sent algún de aquests carli reconegut; y componentse l'Ajuntament de nou individus resulta que qui ha de fer caure la balansa en l'elecció de cárrechs es un jove que may se n' ha vistas de més frescas. No obstant, si recorda que 'l seu pare sigué tota la vida republicá distingintse en lo desempeñy dels cárrechs que li confió 'l partit tant en lo Comitè com en l'Ajuntament, ahont, com arcalde se distingí per sos bons serveys y per las milloras que féu en la població, no dúptem que desoirá las tentacions de las sirenas monárquicas, que treballan per fersel sèn, oferintli la segona vara. Allá venrem com se porta.

Sarriá de Girona.—El dia de avuy 26 de maig ha sigut un dia de gloria per l'ensotant de aquest poble. A instancias y segons s' afirma por cuanto vos contribuïsteis, de un célebre títol de aquest poble, no sé si conde ó duch, ha sortit nostre

pastor d'ánimas á matar la cuca que se 'ns está menjant l'afals. Pero las oracions de dona no deuen tenir prou virtut, per quant havent sigat donas la inmensa majoria dels concurrents, no s' ha pogut lograr lo desitjat miracle. Los republicans tenim una gran pena del fiasco perque amichs del bé del próxim temem veure morir de fam als místichs assistents á la creuhada anti cuquesca, cas que la cullita del aulfals s' arribi á perdre.

LA SEMANA DEL FUSIONISTA

¿Vols saber com passa 'ls dias el fusionista ignocent? Mostra al canto; es ell qui parla: escóltal atentament.

DILLUNS

—¡Aixó pinta bé!... Don Práxedes al fi s' ha desensopit.
¡Gloria al jefe indiscutible!
¡Gloria al amo del partit!...
¡Ab quina trassa reventa un govern ab quatre mots!...
Conservadors, aixequévos y pleugué: ja hem fet á tots.

DIMARS

—Ara fan corre que 'n Cánovas no cau!... Vaja, jo no ho crech.
¡Justament avuy que al ventre hi sento com un roséchi!...
¡Es imposible!... En Sagasta ha parlat molt decidit...
y quan don Práxedes parla...
¡Ell sabrá perque ho ha dit!

DIMECRES

—¡Qué tall!... *Ciertos son los toros*. S' acosta la solució aquest vespre 'l ministeri presenta la dimissió. Seguidament en Sagasta reb el mando y... ja se sab! Res: demá dino á la tonda; y en grande. ¡Cubert de nap!

DIJOUS

—¿Encare no?... No m' explico tanta calma, formalment. Si hem de pujar, com tots diuen ¿qu' es aquest encongiment? ¡Apa, Sagasta y Montero, una mica més de pit! ¡Au! No deixeu defraudadas las ilusiones del partit!

DIVENDRES

—¡Avuy tampoch!... La tardansa ja va sent extranya, á fé: hem arribat á divendres, y, tenui, encare re. ¡Sort que diu qu' en Vega-Armijo, que may enrabona en va, ha assegurat que la cosa no passarà de demá!...

DISSABTE

—¡Recaramba!... També apura tant glati, y glati y glati!... Que á la tarde... que aquest vespre... que demá els ho sabrem di... Si no fos que tinch la cosa per segura, net y clar, crech que ab tots aquests enredos arribaria á duptar.

DIUMENJE

—¡Senyor!... ¡Deu de cel y terra! ¡Ja no puch aguantar més! ¡Senyor! Ja fa una semana que estich portant els neulés!... O derribém á n' en Cánovas y entrém demá demati, ó renego... y 'm faig moro ó petrolero, ó carli!...

Contemplant aquesta mostra zo trobas, lector sensat, que aixó de ser fusionista resulta molt arrastrat?

C. GUMÁ.

SISTEMA AMERICÁ

HUARACONDO es un poble del Perú, en lo qual ha tingut lluch un fet molt curiós que someto á la consideració de la gent piadosa. Se tracta de la compra en tota regla de una noya impuber efectuada per un capellá. A lo menos aquest si vol menjar carn tendre, la paga.

Pero deixemnos de consideracions, y aném al grá. A qual efecte bastará reproduhir fidelment traduhida la copia del contracte que publica *El Comercio*, important periódich peruá, la qual, degudament legalisada li va ser trasmesa pel seu corresponsal de Huaracondo. Y consti que no sols ha publicat el document, sino que durant molts dias l' ha exhibit en la sala de la redacció perque ningú pugués duptar de la seva autenticitat.

(*) Santa Bárbara havia de ser: ja veurán quina barbaritat!

Aquí 'l tenen traduhit. Llegeixinlo ab atenció, que la cosa val la pena. Meditinlo ab cuydado que hi trobarán una font inextroable d'elevació espiritual. Edifiquense, que per aixó, y res que per aixó 'm decideixo á publicarlo.

Diu aixis:

«Sr. Jutje de pau D. Genaro Gamarra, á falta d' escribá públich en aquest poble.

«Serveixis extendre una escriptura de dot y remuneració de honra, en la que consti que jo, Polibi Umoire, presbitero y rector interi de la *Doctrina de Santa Bárbara* (*) otorgo á favor de D.ª Escolástica Reyes, assignantli la suma de 1,000 sols (mil duros) com á dot de la seva honestitat á la seva filla Rosaura Canal, baix las condiciones següents:

1.ª Que en la fetxa de avuy recullo á dita noya Rosaura, impuber, del poder de la seva Sra. mare D.ª Escolástica Reyes, y la constituïeixo baix la meva tutela y responsabilitat.

2.ª Que en calitat de dot de la seva honestitat li abonaré 1.000 sols (duros mil) en plata sellada, nacional, per mensualitats, devent ser l'última mensualitat sense alegat ni pretext de cap mena, dintre de un any contat desde 'l dia de la fetxa, es á dir: per tot lo dia 28 de Octubre de 1897, devent advertirse que aquesta suma serà abonada tant si continúa com no en la meva companyia la expressada noya Rosaura; y que aquests dividendos estarán depositats en poder de la seva mare donya Escolástica Reyes.

3.ª Qu' en cas de no cnmplir lo pago de la expressada suma en lo terme estipulat, ó de maltractar á la noya, ó de ferla sufrir moralment ó d'escatimarli l'alimentació, tindrà dret la mare á entaular en contra meva lo corresponent judici criminal ab arreglo al article 274 del Códich penal.

(Y ara prenguin alé, y agúntinse fort que vé la bona.)

4.ª Que sent fidel la noya y mantenintse ab sagacitat y prudencia, ó en cas de TENER PROLE (santa previsió!) me obligo desd' ara á ferla hereva á n' ella y ALS SEU FILLS, sense que pugui anular aqueta cláusula cap altra disposició que fassa en testament públich ó privat, y per lo mateix declaro y m' obligo á no instituir altres hereus de tots los meus bens, no siguent á ella.

5.ª Que pera la solemnitat, cumpliment y legalisació de todas las cláusulas anteriors, JURO DAVANT DE DEU, Creador del Univers, remunerador dels bons y castigador dels dolents, y davant de la efigie de Cristo Redemptor del Univers.

6.ª Que aixis mateix D.ª Escolástica Reyes no podrà recullir á la seva filla sense la voluntat d' ella ó sense que sobrevinga alguna discórdia desagradable, que no siga grave, y cumplint exactament ab erogar la cantitat assignada, la recullirá sense tenir dret á seguir lo judici prefixat en la cláusula tercera.

«A tot lo qual se servirá vosté agregar las demás cláusulas de lley y estil, pera la millor valides de la escriptura, firmantli la present minuta, jo 'l presbitero otorgant, la noya per ella y per la otorgada altre á son prech.

«Huaracondo, Octubre de 1896.

«Polibi Umoire Castro.—M. Rosaura Canal.—Escolástica Viuda de Canal.»

Confessin que 'l document que acabém de transcriure es un modelo de previsió y de bonas intencions.

Tot en ell está perfectament dispost perque la mare que cedeix la seva filla impuber á un eclesiástich, obtingui desde 'l mateix moment de la entrega una compensació de mil duros, suma mes que suficient per omplir lo buyt que la perduda de la filla pugua deixar en lo seu cor matern.

Mes felissa, metálicament parlant, que moltas altrás mares, que per casar á sas respectivás noyas han de proporcionarlas hi un dot, la Sra. Vda. Canal, al entregarla á un capellá, home de bonas costums, en lloch de gratarse la butxaca, s' hi fica un miler de duros.

¡Benehida siga la Divina Providencia, que tals beneficis consent que disfrutin las ánimas piadosas arrimadas á las sotonas!...

En quant á la sort de la noya Rosaura es mes envejable encare.

Mossén Polibi, en un rapte de amor espiritual, li obra 'ls brassos y 'l acull baix la seva tutela, amparantla ab la seva responsabilitat mes absoluta.

S' obliga, com es natural, á tractarla ab mimo, á no maltractarla may, á no escatimarli res, á proporcionarli tot l'aliment que li siga necessari, en una paraula, á convertirla la terra en un anticipo del paradís. Ella, en cambi, no ha de fer altra cosa que procedir ab sagacitat y prudencia. ¡Molta prudencia, molta sagacitat! Sobre tot que cap mirada, agena pugua profanar may la santedat del santuari de la rectoria!...

Y si 'l Deu creador, davant del qual el Reverendo Polibi formula sos juraments mes serios, té dispost que s' compleixi á casa seva 'l bíblich precepte: «Crescit et multiplicamini», llavors ¡quina sort per la prudent, per la sagás Rosaura!... De fet queda nombrada, ella y la seva prole, hereva universal y absoluta del generós sacerdot. Premi meregut á la seva sagacitat, á la seva prudencia y també á la seva fecunditat.

Aquí tenen una nova forma, no diré de matrimoni, sino de unió de dos ánimas y dos cossos. No es matrimoni civil ni matrimoni canónich: es senzillament un contracte de barraganía revestit de todas las formas legals... Lo qu' es á mí, ho confesso, 'm té encantat.

La cosa, com haurán observat, passa en una de las Repúblicas de la verge América, país del grans progressos y de laginitiativas extraordinarias. A América havia de ser, precisament.

Perque lo qu' es en molts altrés paissos, quan un capellá vol pendre majordona, ¡que dimontri! no se 'n vá pas ab tants remansos.

P. DEL O.

UN NEGOCI

—Senyor ministre d' Hisenda...

—Digni.

—¿Cóm está de rals?

—¡Malament!... ¿Que ve á portármem?

LA PAU EUROPEA (per J. LLUÍS PELLICER.)

Cristians fi de sigle

—No; pero li duch un plan que 'm sembla molt apropòsit per ferne.

—¡Qué diu! Veyám, desde ara soch tot orelas: expliquis.

—No sé si sab que l'expléndit municipi de Barcelona, per dar una mostra del seu rumbo, va organisar fa alguns anys una Colecció de fieras.

—Ho sé; pot segui endavant.

—Al principi (lo que passa ab totas las novedats) el poble hi tirava cossas, dihent que alló era gastar els quartos sense senderi; que 'l tresor municipal no podia portar cargas de tan poca utilitat;

qu' en lloch d' aná á comprar bestias, valia més comprar pans per la gent necessitada; en dos mots, que 's va aixecar una creuhada tremenda y que las fieras del Parch varen ser consideradas com una calamitat.

Pero vels'hiaquí que un dia l' encarregat de donar el pinso á las pobras bestias participa als habitants de la noble Barcelona que s' acaba d' aumentar la gran Colecció de fieras ab tres lleons, naturals de la parella més grossa; l' endemá torna á avisar que ja n' han nascut tres d' altres; pochos dias després se sab que altre cop hi ha natalici, de modo que al cap-de-vall, havent comprat Barcelona quatre ó sis lleons d' edat, se 'n trobá tot un exércit com qui diu casi de franch.

—Pero bueno; aquesta historia

¿qué te que veure ab el plan

de que ha parlat al principi?

—Precisament ara hi vaig.

Vel'hiaquí que Barcelona

veyente ab tants animals

¿qué fa? Pues se posa á vendren:

porta 'ls lleons al mercat,

iy 'n vol de demanadissa!

D' aquest ne treu sis cents franchs,

d' aquell set cents... ¡Una pluja,

una inundació de rals!

Y te vosté que á horas d' ara,

lo que á la condal ciutat li semblava un despilfarro s' ha vingut á transformar en una font de riquesa, pues diu que no passa un quart que no 's rebi algún pedido de lleons.

—Bé; pero 'l plan, el plan que vosté 'm proposa ¿ahont es?

—Ara 'l sabrá. Vista la demanadissa d' aquests fieros animals y atés l' estat deplorable de la caixa nacional, penso jo: senyor ministre ¿per qué no fa un cop de cap y 's ven el lleó d' Espanya?

—¡Y ara! Es impossible.... —¡Ay ay!

¿Per qué?

—Perque aquests que 'n compran, volen fieras, ¡fieras!... ¿sab? y el lleó nostre, avuy dia, més que un lleó sembla un xay ó un desventurat gos d' ayguas. ¿Qui se 'l voldria quedar?

—Fassi una cosa, donchs. —¿Quina?

—Vénguil per la pell. —¡Ajá!

¿Veú? Aixó ja es una idea: en el Consell de dimers ho proposo al president, y si ell me diu que sí... ¡zás!... excorxo 'l lleó... y dimecres porto la pell al Encant.

C. GUMÀ

MAGRES Y GRASSOS

AMINANT á la ventura, un soldat malalt que acaba de tornar de l' Habana 's topa ab un frare, jove, sá, fresch, gras...

El soldat s' atura y 's mira al frare. El frare l' imita y contempla al soldat.

—Bon dia—diu el malalt, saludant al religiós.

—Millor el tinguis tú—respon aquest, fent ademán d' assentarse, com si estigués cansat de la caminada.

El soldat, que segurament ho está mes qu' ell, s' acomoda també sobre una pedra del camí, y frare y malalt se posan á conversar.

—¿D' ahont vans?

—De Cuba, de guerrear ab els negres ¿Y vosté?

—¿Jo?... De donar un volt per aquests contorns. Fa una calor que mata....

—La que mata de débó es la d' allá. Ahó sí que es sufrir de veras.

—¡Ah! Pero sufrir per la patria, es un gust....

—¿Y vosté? ¿que no 'n té de patria?

—La meva es el cel.

—Deu ser una patria de mes bona mena que la meva: no fa sufrir gens ¿veritat?

—¡Vaya!... Mes que totas las demés patrias juntas.

—Donchs... al veurel á vosté tan fresch y ab aquests sanitosos colors, ningú ho diria....

—¡Apariencias, res mes que apariencias!... ¿Qué has portat de Cuba?

—La salut espatllada y un document que acredita que se 'm deuen uns quants duros.

—¿Per qué no vas al hospital?

—No s' hi cab; está plé. ¡Son tan petits els hospitals d' aquesta terra!... Diu que la cals, la pedra y 'ls mahons se necessitan per fer convents. ¡Els convents si que son grans, bonichs y cómodos!... ¿No ho es el de vosté?

—No gayre; encare no está acabat. Ens faltan quartos.

—Esperis! Segurament ara 'n deurán tenir Al anar á cobrar els alcances que 'm deuen, m' han dit que 'l govern necessitava 'ls diners pera ajudar á uns pobres frares que tenian el convent sense acabar.

—¡Alabat siga Deu!... ¿Es dir que no has cobrat?

—No pare. De manera, que ja ho veu; malalt, perdut, sense recursos....

—¡Ditxós tú qu' encare al menos has pogut tornar! ¿Y 'ls que s' han quedat allí? ¿Y 'ls que s' hi quedarán?

—¡Qui sab si m' hauria sigut millor fer com ells!...

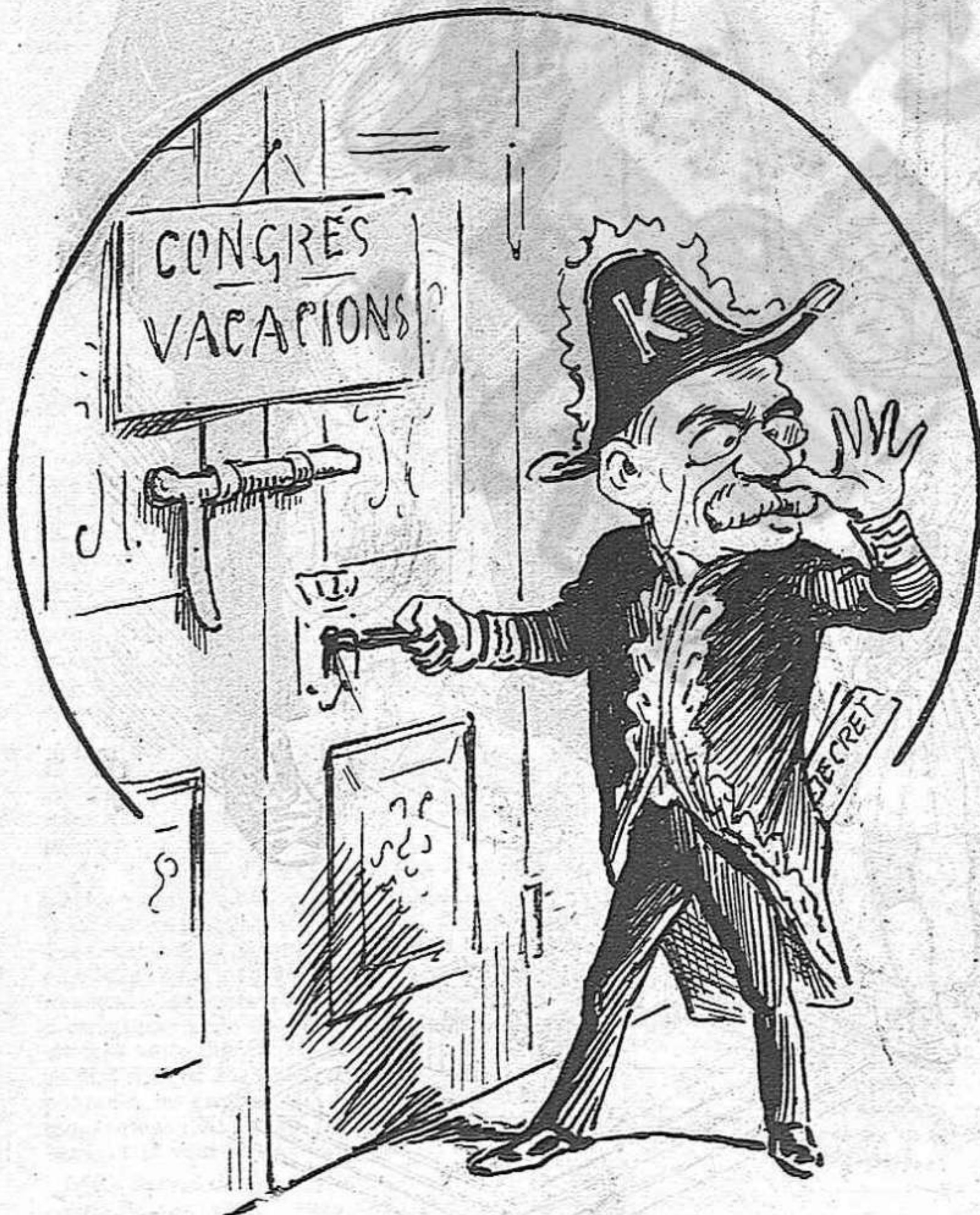
—¡No ho creguis!... Quan has vingut, senyal que havias de ve-

PERSPECTIVA

Si 'ls progressos clericals van seguint com fins aquí, aviat per los carrers ens farán anar així.

CORTESÍA MONSTRUOSA

D. Antón al tancar las Corts, saluda al País.

nir. Els secrets de la Providencia son inexcrutables. Espera y confia: jo resaré per tú.

—¡Descansada feyna, veritat?

—No ho diguis! Sense aquesta feyna, sense l' auxili de las mevas oracions, no haurias obtingut cap victoria, ni haurias conservat la vida, ni haurias tornat á veure la teva terra...

—¿Vol dir que mentres jo lluytava en la manigua....

—Jo resava, pregava per tú, contribuia als teus triunfos ab l' esfors de las mevas oracions....

—¡Gracias, pare!... ¿Prepará també perque puga recobrar la salut?

—Sí.

—¿La recobraré aviat?

—Aixis ho espero.

—Donchs li prometo una cosa; si 'l dia 25 del mes que vé estich bo....

—¿Per Sant Jaume?

—Sí; si aquell dia estich completament restablert, el convidó á veure 'ls toros....

F.

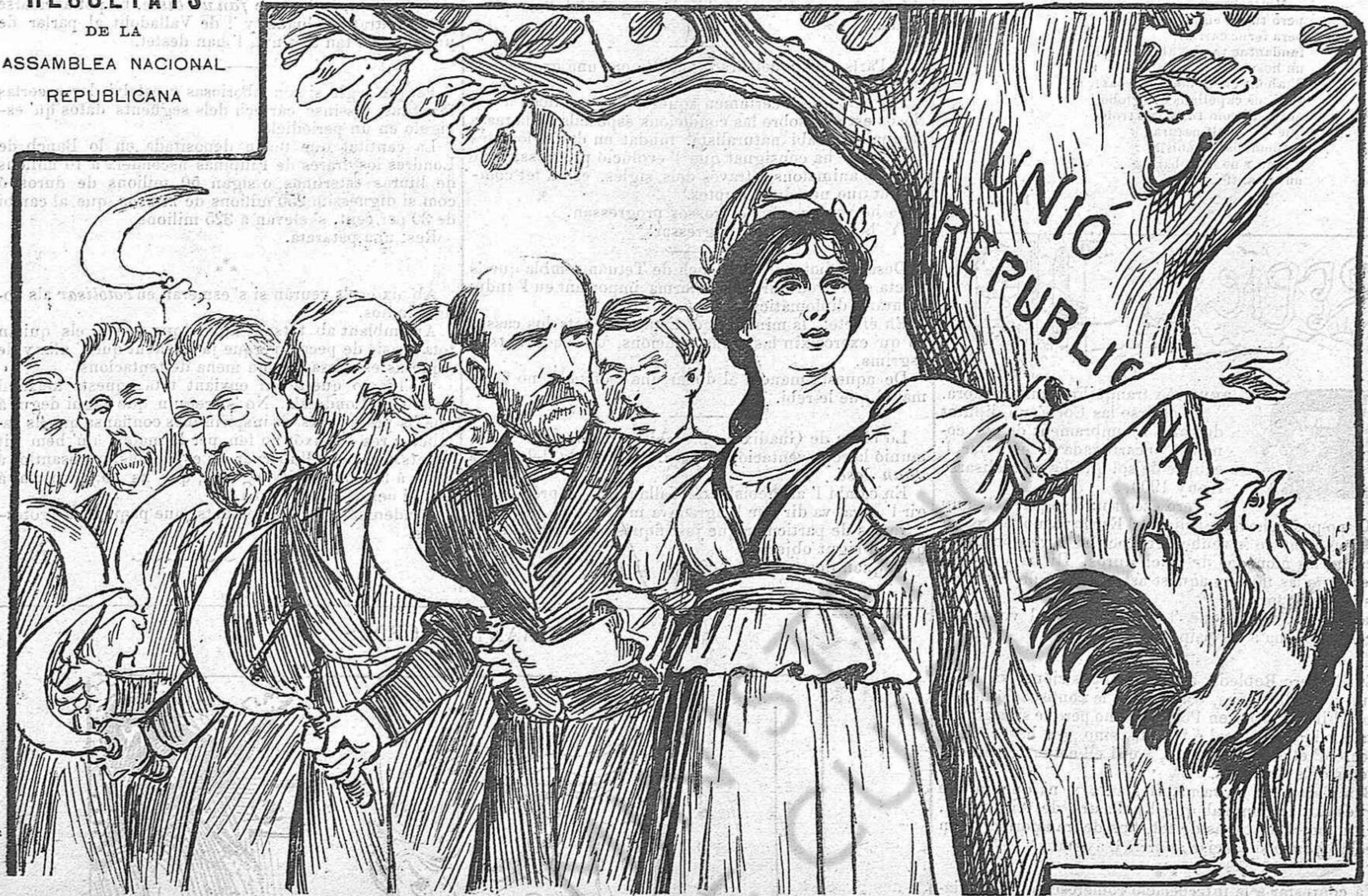
À LA MORT DEL PARE KNEIPP

Essent acérrim Kneippista la téva mort me contrista y mon cor ompla de dol; puig vaig probar en bona hora d' nsarne la regadora, trobant á mos mals consol.

Cansat de metjes seguirne, tos llibres vaig adquirirne á can López, l' editor; llegí lo que 'm convenia, y mullantme cada dia, prompte 'm vaig trobar millor.

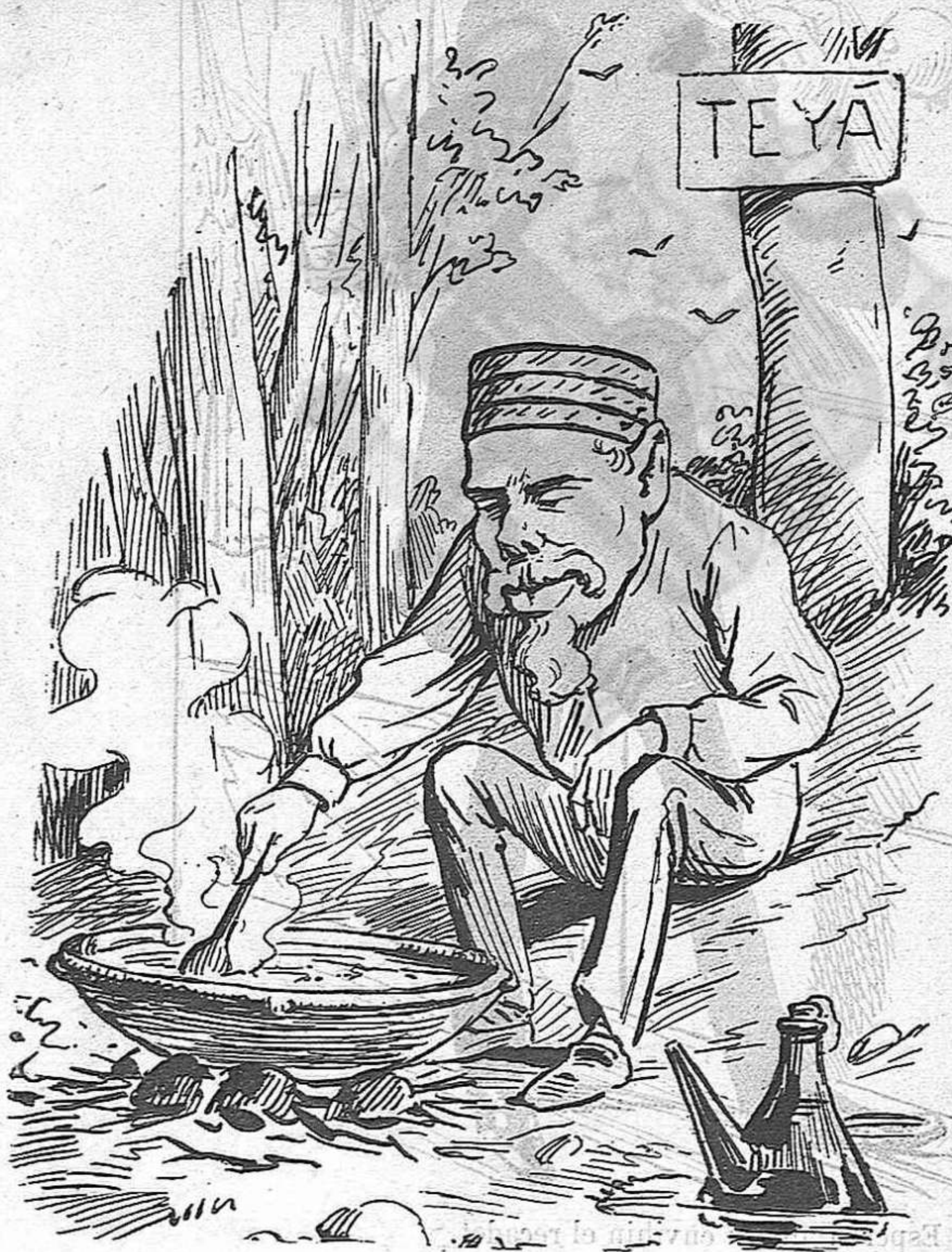
Tu has mort, Kneipp; pero tas obras tot lo mon sab bé de sobras que ja may més morirán, mentres lo bosch crihi herbetas, ni s' estronquin las aixetas y el riu baixi murmurant; puig fugint de la rutina, de l' aygua 'n fas medicina per bé de la humanitat; y ab la téva experiéncia eclipsar l' antiga ciencia sent un intrús has lograt.

RESULTATS
DE LA
ASSAMBLEA NACIONAL
REPUBLICANA

Pel Juny la fals al puny.

LO VERANEIG DE UN HEROE ARRECONAT

Tot justament ara que m' havia arrencat el bull, veste'n á Madrid á arreglar l' arrós dels altres.

ENDAVINALLAS

XARADA

Conech un quart tercera que fa de tot y hu-dos-tres á dugas germanas mevas que no he vist rés més esquerp. Es molt tres-tres y cinch-cinch puig cap broma may admet y va sempre mal forjada que sembla un hu-quart tament. Y no crech que may se casi (ja passa dels vint y set) á no ser que s' mori prompte un oncle que te ja vell, y amo de una gran fortuna y la quart-segona bé. En tal cas, com sovint passa, si arreplega algún promés, no s' casará pas ab ella que s' casará... ab els quartets.

JOAN ROURA.

ANAGRAMA

Un anagrama m' ha eixit ara mateix de la closca, que si no m' hi descomtat de quatre solucions consta. Sospiran pe'l primer tot casi bé totas las noyas. Lo según tot pensa un xich y veurás que es un nom d' home. T' a-seguro que l' tercer gent d' iglesia al cap s' ho posa. Y l' últim tot es un verb que may veurás que gent bona lo posi en acció, porque al que ho fa á la presó l' portan.

MANZELLE PIPÍ.

GEROGLIFICH

X
VII
I T I
LO LO
I
T T

J. AUBERT M.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NMMERO

- 1.ª XARADA.—Bes-ti-a.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Replá-Perla.
 - 3.ª ROMBO.
- F
R I F
V O L E M
R O B A D O R
F I L A T E R A S
F E D E R A L
M O R A S
R A L
S
- 4.ª SOBRESCRIT.—Maria Menotti ó la loca de los Alpes.
 - 5.ª GEROGLIFICH.—Per astres l' univers.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pep de las Unsas, Un metje rural, J de la Mitra y Nicolau Patáu; n' han endevinadas á San Salvador, J. M. P. y Un Saragatero; 3 Pepet Panxeta y L' home dels nassos; 2 P. Florit, M. Mirarnau y Un Nyébit; y 1 no més A. Cabot y J. Suan.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Noy de Figueras, Pep Samsire, Un Fals, J. Romansos, A. Pubill, Cuchinche, Mastegataps, E. S. Anglada, E. Argilaga, Tap de vidre Vilafranqui, Los tres Mosqueteros; Un guitarrista de nit, y Afaite-Canaris.—Lo qu'envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Fabricant de Cotillas, Pepet Panxeta, E. S. Anglada, Joan T. Fortuny, C. Oesile, B. G., Fernando Garcia, Anton Carrasca, Fidel Delfi, J. M. y Sala, Vicentó, Tap de Suro Vilafranqui, M. Trepal, Argemi, L' home dels nassos, J. Ois, Jumeira y Melón Cansado.—Insertarém algúna cosa de lo que us envian.

Ciudadá A. Coma: Lo quento historich no us acaba de fé 'l pés: careix de condicions literarias.—J. Martorell C.: Li agra-him l' envió del article; pero havent tractat del assumpto, la seva publicació seria una redundancia.—Hereu Pantufla: La poesia es fluixa. Pepito de la Escala: Idem idem.—Surisenti: De las dos acceptém l' última.—Mayet: Està molt bé.—M. Pas-siello: No us acaba de agradar.—Carriquiri: Lo mateix li di-hém.—Félix Cans: A excepció del epigrama, lo restant queda ad-més.—J. Puig Cassanya: La composició està molt bé.—A. Do-ria: idem lo sonet.—P. T.: Gracias per haverse tornat a re-cordar de nosaltres: los versos quedan admesos.—Alemany y Rafols: Vá bastant bé.—S. A.: Lo sonet es molt desgabellat.—I. (Uildecona): Ja ha passat l' oportunitat de parlar novament del assumpto.—R. Esteve: Va molt bé.—Ll. C. Calicó: Idem.—Jep.Curt: Pot enviar lo que vulgui sens temor de molestar-nos. Acceptém lo geroqlifich: lo sentit epigramátich de la composició resulta una mica massa transparent.—Epitéto: Lo son-et es massa comercial. Y de pás li observarem que l' últim vers te una sílaba de massa.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.